

[Knud Jespersen.]

demokratiet stemte imod. Derfor fik pensionisterne ikke, hvad de havde mere end krav på. Man var ulykkeligvis mere i give-væk-humør, da det drejede sig om de store stigninger i boligudgifterne, der betød en husleje-forhøjelse på op til 40 pct., og som jo også rammer en del af de dårligst stillede i vores land.

Med andre ord: socialdemokratiet har regeret, men Poul Hartling har bestemt, hvordan det skulle gøres, hvem der skulle rammes. Det er muligt, at regeringen engang vil få brug for disse vendinger også i en valgkamp. Regeringen har forpligtet sig over for dette septemberforlig på en sådan måde, at det ikke er urimeligt at tale om, at statsministeren, hr. Anker Jørgensen, næsten er blevet — og det er jeg meget ked af — den pantsatte bondedreng hos parret hr. Anders Andersen og hr. Poul Hartling.

Af mange grunde synes jeg, at dette bør standses, mens tid er. Jeg synes, at man bør dementere ganske fast fra denne talerstol i dag, at disse forlydender, der har været om, at man fra autoritative ledende kredse i socialdemokratiet var indstillet på at overholde alle aftaler og forlig også efter et valg, intet har på sig.

Hvis ikke det er tilfældet, kan man jo næppe have nogen stor tillid til, at de store forandringer i dansk politik kan hentes ved at gøre socialdemokratiet stærkere. Da betyder det jo indirekte en støtte til septemberforlig, boligforlig og alt muligt andet mindre godt.

Fornyelsen skal efter vor opfattelse komme andre steder fra, fremfor alt i arbejderbevægelsens egne aktiviteter. Vi anerkender, at Danmark er ramt af krise, men vi anerkender ikke, at det var nødvendigt at føre en sådan politik, som man har gjort, hvor man ensidigt vendte sig mod lønmodtagerne, lavede sociale begrænsninger og nedskæringer i uddannelsen. Danmarks rigdomme er ganske umådelige, det viser regnskaberne fra bankerne, hvor der noteres rekordagtig fremgang, det understreges af belåningen på fast ejendom, der i 1975 var på over 4 mia kr. til såkaldt andre formål end ombygning og nybygninger. Det samme kan aflæses af den førte skattepolitik, hvor omkring 20 mia kr. er ubeskattet, hvor lønmodtagerne brandskattes og de store får

nye begunstigelser. Jeg ved godt, det kan virke irriterende at høre navnet Bregentved, men det står faktisk som et godt eksempel på socialdemokratiets imødekommelse over for de krav, man har om lempelser for kapitalvinding.

Efter en omfattende kulegravning af lønmodtagernes økonomi — og efterhånden er det jo sådan, at det er den eneste økonomi, man vil bestemme over, og det er jo lykkedes indtil nu — efter bølger af nedskæringer og sociale forringelser kommer regeringen nu og erklærer, at nu skal vi til at føre indkomstpoltik. Ja men indkomstpoltik, det er jo det, man har ført indtil dette øjeblik, det er de sociale nedskæringer, det er den store arbejdsløshed, det er nulstilling af dyrtidstillægget, og det er også spørgsmålet om at fratage arbejderne ret til at være medbestemmende om prisen på deres egen arbejdskraft.

Indkomstpoltikken varmes op med store kærlighedserklæringer til de lavtlønnede, til de arbejdsløse, men ingen kontanter. Må jeg spørge nu: vil statsministeren eller økonomiministeren besvare: hvad forstår de ved indkomstpoltik? Er det en fortsættelse som nu, eller agter man at gribe ind med andre metoder og midler, sådan som vi mange gange har peget på over for dem, der i virkeligheden sidder på magten og på økonomien? Det står ganske klart, hvad indkomstpoltikken vil være for de velbjærgede, ejerne af faste værdier, storkapitalen og bankerne. De skal ikke frygte, at deres rettigheder bliver anfægtet, de er faktisk uden for kontrol og underkaster i stedet en række andre ting, herunder også beskæftigelsen, deres egne private profitable kontrolforanstaltninger. Indkomstpoltik er efter min opfattelse lønstoppoltik, det er sociale og uddannelsesmæssige begrænsninger, det er nye nedskæringer i den offentlige service, det er nye ofre for befolkningen. Hvis ikke det er tilfældet, vil jeg gerne have at vide: hvor vil man hente den økonomi fra, når man afviser vores forslag og vore krav som illusionsnumre? Det var en lidt anden snak end den, hr. Kjeld Olesen førte for nogen tid siden, hvor man erklærede: vi vil tale, så det gungrer i Arbejdsgiverforeningens lokaler. Jeg tror, de sidder stille som mus under deres skriveborde og tænker: det var da godt, at hr. Olesen kom på bedre tanker.